30/04/2020

Νέα καταπάτηση στην Χιμάρα – Στα σκαριά ένα ακόμη παραθαλάσσιο resort

/ Ομογένεια

Ένα ακόμη resort, γνωστού-αγνώστου ιδιοκτήτη, είναι προς κατασκευή στην παραλία Φούσα της Χιμάρας. Ο αρχιτέκτονας που ανέλαβε το έργο δημοσίευσε την τουριστική μελέτη η οποία μάρτυρα την πλήρη καταπάτηση της παραλίας και την αλλοίωση του φυσικού περιβάλλοντος στην περιοχή στο όνομα της τουριστικής ανάπτυξης.

Η αρχιτέκτονας Έγκντα Ράπου, η οποία ζει μόνιμα στην Χιμάρα, μας έγραψε σχετικά με την συγκεκριμένη υπόθεση.

«Με αφορμή την δημοσίευση μελέτης τουριστικής ανάπτυξης στην παραλία Φούσα (μικρή παραλία μεταξύ Λιβάδι-Γυάλι), συνάδελφου αρχιτέκτονα (Γερμανού που διαθέτει γραφείο μελετών στην Ολλανδία και αναλαμβάνει μελέτες στις αναπτυσσόμενες χώρες) και μπροστά στις δύσκολες ημέρες (το πλήγμα της πανδημίας στην μικρή μας οικονομία) νομίζω ότι έχει έρθει η στιγμή να συζητήσουμε για την τουριστική ανάπτυξη στην περιοχή μας.

Η περίπτωση αυτής της μελέτης είναι ένα τέλειο παράδειγμα των εσωτερικών και εξωτερικών πιέσεων που δέχεται η κοινότητα της

Χιμάρας στο όνομα της ανάπτυξης.

Η μικρή παραλία Φούσα, γνωστή στους Αλβανούς τουρίστες ως ‘Ακουάριουμ’ φημίζεται για τα πεντακάθαρα νερά της και τα άπειρα σκουπίδια στα βράχια στο τέλος της σεζόν. Παρόλη τη φήμη της (και τα σκουπίδια της) είναι μια ευχάριστη στάση για όποιον αποφασίσει να περπατήσει από το Λιβάδι ως το Γυάλι, ή μεταφορικά από το δυσάρεστο παρόν (Λιβάδι) στο εντελώς δυστοπικό μέλλον (Γυάλι) ή ακόμα μεταφρασμένο σε όρια από την τελευταία γραμμή όπου η ανάπτυξη ανήκει στο μεγαλύτερο ποσοστό στην τοπική κοινότητα (Χιμάρα-Λιβάδι) προς τα εκεί όπου η ανάπτυξη είτε έχει παραχωρηθεί ή επιβληθεί από μη ντόπιες δυνάμεις. Εκεί δεν έχει ακόμα ομπρέλες και σεζλόνγκ, ούτε των μεν ούτε των δε.

Ένας μη τόπος, ενδιάμεσος, που ξεκινά με βραχώδες τοπίο, κουμαριές και σχίνους, διακόπτεται από δυο μικρές παραλίες, η μια με βράχια αριστερά της που δημιουργούν αργιλικές κολυμπήθρες από το νερό που χτυπάει τα βράχια και η δεύτερη με άσπρα μεγάλα βότσαλα πριν τελειώσει το τοπίο με τα κόκκινα χώματα και τον πολιτισμό της άλλοτε εξοχικής κατοικίας των αξιωματικών και στο βάθος την ξεχωριστή κατηγορία τουριστικής ανάπτυξης γνωστή με το όνομα ‘Φολί Μαρίν’.

Στο Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο αυτός ο ‘μη τόπος’ εξαιρείται από την ανάπτυξη, κάτι που όμως μπορεί να ανατραπεί εν μια νυκτί, από εμπειρία προηγουμένων μελετών.

Ο Γερμανός αρχιτέκτονας λοιπόν, όπου φύτεψε δέντρα στην άμμο στην παραλία στο Γυάλι, επεκτάθηκε και σε αυτόν τον ‘μη τόπο’ με μια ‘σύγχρονη, οικολογική και βιώσιμη ανάπτυξη’, ή ριζόρτ (resort). Σαν αυτό στην Παλάσα, που πίσω από το ριζόρτ έχει και μια πόλη που φορτώνει τα λύματά της σε βυτία και τα αδειάζει στην πόλη της Χιμάρας, αλλά μόνο στη σεζόν (Ιούλιο-Αύγουστο) γιατί τους άλλους μήνες δεν μένει κανείς εκεί και δεν χρειάζεται. Και στην πόλη της Χιμάρας χρόνια τώρα δεν γίνεται βιολογικός καθαρισμός γιατί οι αντίστοιχες χωρητικότητες χειμώνας-καλοκαίρι δεν επαρκούν. Και βάζουμε και κάτι μέτρα σωλήνα παραπάνω και τα σπρώχνουμε λίγο πιο μέσα στον βυθό της θάλασσας, όχι εκεί που κολυμπάμε. Και αυτή είναι μια πραγματικότητα που την γνωρίζουμε όλοι. Αλλά όταν θα έρθει η ώρα να την συζητήσουμε η Χιμάρα δεν θα είναι πια αυτή που ονειρευόμαστε όσοι ζούμε εδώ και όσοι τη λαχταράμε από μακριά.

Οι σύγχρονες αρχές στην αρχιτεκτονική που εφαρμόζεται στην Αλβανία (υπάρχουν και εξαιρέσεις αλλά ο αριθμός τους είναι τέτοιος που να τις κατηγοριοποιεί στις ελάχιστες εξαιρέσεις) είναι

α) οτιδήποτε έρχεται από το εξωτερικό είναι καλύτερο

β) οτιδήποτε παράγεται εγχώρια πρέπει να θυμίζει τρισδιάστατο εξωτερικού

γ) αν έχει οποιοδήποτε στοιχείο βλάστισης σε οροφή ή όψη αυτομάτως το κατατάσσει στην κατηγορία ‘οικολογικό’

δ) αν κάποιος δυσκολεύεται να ξεχωρίσει δουλειά αρχιτέκτονα από αυτή διακοσμητή ή ράφτρα κουρτινών τότε είναι σίγουρα δουλειά αρχιτέκτονα και

ε) αν έχει οποιαδήποτε ιστορική αξία ή σχέση με παράδοση καλό θα ήταν να κατεδαφιστεί (βλέπε Εθνικό Θέατρο και ιστορικά μνημεία σε όλη την επικράτεια).

Όσο έχουμε να παλέψουμε με το κράτος άλλο τόσο έχουμε να παλέψουμε με τους ίδιους τους εαυτούς μας. Όσο το κράτος κάνει σχέδια για τη γη μας άλλο τόσο κάνουμε κι εμείς σχέδια για τη φύση (μας). Όσο ρίχνουμε κυβικά μπετό σε όποια απόκρυμνη πλαγιά μπορεί να πάει ο νους μας άλλο τόσο θάβουμε με μπάζα και σκουπίδια την παραδοσιακή μας αρχιτεκτονική, και μαζί κάθε ταυτότητά μας. Όσο τσακωνόμαστε μεταξύ μας και εν τω μεταξύ βρίσκουμε κανένα οικόπεδο που μπορεί και να μην ανήκε σε κανέναν και βρίσκουμε και κανέναν (στο προφίλ αυτών των περίφημων επενδυτών που έχουν φυτρώσει την τελευταία δεκαετία στις Δρυμάδες) να του το πουλήσουμε για να επενδύσουμε τα χρήματα σε γκαρσονιέρες στα οικόπεδα που μας ανήκουν αλλά δεν μπορούμε να το αποδείξουμε, τόσο έχουμε ανοίξει διάπλατα την πόρτα και κοιτάζουμε να ασφαλίσουμε το παράθυρο.»

Πηγή: Himara.gr | Ειδήσεις απ’ την Βόρειο Ήπειρο